

Момчило Суботић*
Институт за политичке студије
Београд

ПРОЗАПАДНА ПОЛИТИКА СРБИЈЕ И РАЗГРАЂИВАЊЕ ДРЖАВЕ И НАЦИЈЕ*

Сажетак

Аутор је у раду кроз неколико питања (подналова) приказао драматику актуелних српских спољнополитичких ставова и дилема. Најпре је анализирао идеју и на њој усвојену Декларацију о војно неутралном Балкану, коју су потписале Путинова Јединствена Русија и неке српске политичке странке, међу њима и владајућа СНС, као и неке политичке партије из православног суседства. Садржај и смисао ове декларације разматран је контекстуално, имајући у виду историјске и актуелне везе и односе Србије и српских земаља са Русијом, на једној страни, а на другој страни, прозападну политику српске власти која хрли у евроатлантске интеграције. Напредњачко-социјалистичка власт (Вучић – Дачић) доследно наставља политику својих досовских претходника, тврђом да „ЕУ нема алтернативу“, и притом, низом споразума, тихо Србију уводи у НАТО. У раду је аргументована теза, да Србија не може ући у ЕУ а да претходно не постане чланица НАТО, јер су исти пут прешле и друге источноевропске земље, те да је чланство у НАТО доводи у непријатељство са Русијом. Аутор посебно инсистира на тези да Западу уствари није стало до Србије – чланице ЕУ, него жели да је територијално распарча, узме јој КиМ и друге територије, те је као „политички неорганизован простор“ прикључи НАТО-у. У том правцу усмерени су и актуелни Бриселски споразуми, који Србију изгоне са Косова и Метохије, као и војни споразуми између Србије и НАТО, као што је ИПАП, који Србију „поставља“ на „линију ватре“ када је реч о односима САД и Русије. Поменуте споразуме одобрио је српски парламент у којем није било ниједне опозиционе, тј. антиевропске политичке странке, али претпостављамо да ће повратком опозиције у парламент - после недавних избора (2016), као и офанзивнијег наступа Русије и председника Путина у заштити, пре свега, сопствених геополитичких интереса на простору Балкана, доћи до значајне корекције српске спољнополитичке парадигме.

Кључне речи

Србија, КиМ, Русија, ЕУ, НАТО, Запад, САД, спољнополитичка позиција

* Доктор политичких наука, научни саветник

* Овај рад је настао као резултат рада на пројекту бр. 179009, који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

ДЕКЛАРАЦИЈА О ВОЈНО НЕУТРАЛНОМ БАЛКАНУ

Крајем јуна 2016. године, Јединствена Русија, партија Владимира Путина, одржала је Конгрес на којем су као гости били и представници неких српских политичких странака. Након одржаног Конгреса представници Јединствене Русије са представницима политичких партија из Србије, Црне Горе, БиХ, Македоније и Бугарске донели су декларацију којом се залажу за стварање војно неутралне територије на Балкану. Потписници Декларације, како преносе медији у Србији, указују да у оквиру „смањења међународне опасности“, посебан значај за Југоисточну Европу представља иницијатива „низа балканских политичара о формирању територије суверених неутралних држава у којој би биле Србија, Црна Гора, Македонија, Босна и Херцеговина“, наводи се на сајту Јединствене Србије. На сајту Путинове партије стоји да „Тај пројекат има за циљ да постане стратешка регионална доктрина и да у будућности буде инкорпорирана у општеевропска разматрања нове континенталне архитектуре безбедности“, те се даље указује на неопходност тражења заједничких „ванблоковских решења“, као и интерес ка развоју сарадње балканских земаља са земљама Евроазијског економског савеза. На Конгресу Јединствене Русије, поред представника Српске напредне странке, били су и представници ДСС и Двери, као и Српска народна партија Ненада Поповића.

На питање да ли ова информација представља изненађење, могли бисмо да оговоримо двојачко: и негативно и позитивно. За Русију, руску спољну политику то није никакво изненађење, већ след једне конципиране и добро осмишљене глобалне спољнополитичке парадигме. Када је реч о Србији ту ствар стоји нешто другачије. Овај споразум није једини споразум који је Путинова партија потписала са СНС¹ и другим српским политичким странкама, као и са политичким партијама из суседства, с напоменом, да се и ту, изузев Македоније и Бугарске, ради о српским политичким партијама из Републике Српске и Црне Горе. Осим тога, неке политичке партије из Србије, као што је СРС, као и неке мање странке и покрети², иако нема писане споразуме са владајућом руском партијом, своју спољнополитичку оријентацију заснива искључиво на сарадњи са Русијом.³ Али смисао и значај ове Декларације везан је пре свега за актуелни тренутак српске политике и њене евроунијске и евроатлантске оријентације, у околностима када је и сам опстанак ЕУ доведен у питање. Изласком Велике Британије, једне од најбогатијих држава света, политика даљег проширења ЕУ изгу-

¹ Ова политичка странка је са Јединственом Русијом такав споразум потписала 2012. године.

² Руско-српска странка, Источна иницијатива и друге.

³ Познато је да се радикали од свог оснивања залажу за тесну сарадњу са Русијом, док су били на власти заговарали да Србија(и Црна Гора) уђу у савез држава са Русијом и Белорусијом. Одржавали су вишегодишњу сарадњу са неким руским политичким странкама, попут Либерално-демократске партије Александра Жириновског, али након Шешељевог доласка из Хага акценат је стављен на сарадњу са Јединственом Русијом. Доказ за ову тезу представља и посета потпредседника руске Владе Дмитрија Рогозина Војиславу Шешељу и СРС, пред изборе у Србији 2016. године.

била је сваки реалан смисао. Не треба заборавити да је Британија традиционални и проверени геополитички експонент Америке у Европи и један од ослонаца евроунијског концепта. Она је „брегзитом“ на известан начин ударила на америчке интересе, јер су ЕУ, као уосталом и НАТО, у основи америчке геополитичке творевине. Ако се томе дода дискриминаторска политика ЕУ и њених водећих држава према територијалном интегритету Србије, којој су отеле историјски највреднији део територије - КиМ, логично је и нормално да српска власт потражи алтернативу, која постоји.

У том контексту Московска декларација може да значи опредељење ка војној неутралности, али и ка економском приклањању Русији и Евроазијском савезу. У сваком случају Декларација представља трасирање пута за излазак из кризе земаља Балкана. Досадашње ослањање на евроатлантске интеграције није донело никакве резултате. Треба подсетити да је 22. јуна 2016. руска Дума усвојила Изјаву у којој се позивају балканске државе да се супротставе постављању противракетних система НАТО у Румунији, Пољској и балтичким државама, као и учлањењу Црне Горе у Алијансу.

На овај позив из српске власти није било никаквих реакција. Неколико месеци раније, почетком марта 2016, српски премијер Вучић је изјавио: „Потребан нам је НАТО као савезник да заштити Србе на Косову“. Народски речено: „Потребна нам је лисица да чува кокоши“, или „Потребан нам је вук да чува јагњад“. Овакав став представника власти у Београду не треба да чуди, јер свака српска власт од 2000. била је и јесте прозападна, евроунијска а тиме и евроатлантска, иако ово последње она невешто скрива.

КОНТИНУИТЕТ У ВОЂЕЊУ ШТЕТНЕ ПРОЗАПАДНЕ ПОЛИТИКЕ

Србија је већ деценијама под притиском америчких и западних војнополитичких структура. Под притиском Запада Тадићева власт је пристала да се решавање питања Косова и Метохије премести из УН у ЕУ – под надлежност Еулекса. То је учињено без знања и против става Русије да се оно решава у УН. Затим је напредњачко-социјалистича коалиција наставила да спроводи Бриселске споразуме који Србију изгоне из јужне покрајине. Вучић и Дачић су Бриселским споразумом поставили границу између КиМ и централне Србије, угасили државне институције и државност Србије на Косову и Метохији, предали „независној“ држави Косову део правосудног и безбедносног система Србије са севера Косова, извршили притисак на преостале Србе да изађу на изборе и гласају за власт „независног“ Косова, препуштајући их на милост и немилост терористичких бандита Хашима Тачија. Тако је бачена под ноге деценијска борба Срба да сачувају државу Србију у њеној јужној покрајини. Све се то чини због једног нејасног, неизвесног и отпочетка неуспешног провизоријума званог Европска унија. Српски политичари – од Тадића до Николића, Вучића, Дачића - су „мировну“ димензију ЕУ прихватили „здрово за готово“ заборављајући да су управо заговорници овог „мировног пројекта“ подстакли разбијање друге Југославије, а потом и Србије. Заборавља се да је Немачка одлуке из Маастрихта (1993), о стварању ЕУ

као политичке и безбедносне заједнице, условила признањем Словеније и Хрватске, што је био окидач за разарање југословенске државе. Исте те земље, водеће чланице ЕУ, подстакле су косметске Албанце да изврше противуствано и насилно отцепљење Косова од Србије и признале његову независност. Другим речима, ЕУ је свој западни, католички, мир градила на бруталном разарању српског етнојезичког, политичког и државног простора. Даље је наставила да „слепо“ следи САД у неоколонијалном походу на свет – почев од Југославије – Србије, преко Ирака, Авганистана, Египта, Либије, Сирије, Украјине... и водила је не миротворну него ратнохушачку политику. А водећи српски политичари, попут Тадића, највише су се „лепили“ на ЕУ као „мировни пројекат“. Ова њена миротворност, након Другог светског рата, важила је за водеће западне земље (Француску, Немачку и друге), и ЕУ је у том смислу тражени *модус вивенди*, али је очигледно цена плаћена на другој страни, на европској периферији каква је мала православна Србија. Уосталом, сетимо се како је немачка и европска политичка и друштвена јавност, па и српска, захтев за самоопредељење и уједињење немачког, осамдесетомилионског народа доживљавала као демократски чин који доприноси светском миру и безбедности, а исти такав захтев неупоредиво малобројнијег српског народа квалификовала као угрожавање светског мира и безбедности. По Хантингтоновом моделу о сукобу цивилизација западни, католички и протестански део Европе се уједињавао да би разбијао, уништавао и делио њен српски-православни, у перспективи и руски и друге припадајуће просторе. Пример Украјине сведочи исправност поменуте тезе. Не треба посебно доказивати да се све ово ради под вођством САД, те да је и сама Хантингтонова студија, иако научно фондирана, обимна и детаљна, истовремено и пропагандна идеја водилца, упутство за акцију и деловање америчке геополитичке империје.

За српску власт од 2000. године важи синтагма „Брисел влада спољном, а ММФ економском политиком“. Наиме, све српске власти у нелогичној и бесмисленој тежњи да Србију пречицом уведу у ЕУ и НАТО, под притиском западних „пријатеља“ и њихових пријатеља из тзв. невладиног сектора, врше десувверенизацију Србије испољавајући притом непојмљив вазални однос према западним факторима. Економиста Јован Душанић о томе пише: „Све је видљивије како се Србија, која је формално суверена држава, понаша као протекторат, а већина њених политичких „лидера“ неодољиво подсећа на тужни карневал вазала, док у исто време Република Српска, ентитет у Босни и Херцеговини, која је истински протекторат, у пракси демонстрира већи степен суверености, а њен политички лидер понаша се као државник“. Душанић аргументовано доказује да „Србија не треба да иде у ЕУ већ да се реформише – својим снагама“.⁴

Има мишљења да је „једино уједињена Европа могла да пружи отпор америчкој доминацији. Али, Америка је нашла начин како да се привремено супротстави европском уједињењу. Испровоцирала је, уз помоћ Немачке, Аустрије и Ватикана, серију балканских ратова и преко НАТО завладала „старим контине-

⁴ Јован Душанић, „Република Српска демонстрира већи степен суверености од Србије“, Факти, електронско издање, 02. март 2015.

нтом“. Мислећи да владају свијетом и да им нико ништа не може, Американци су уништили међународно право својом самовољом и бахатошћу, сијући терор по свијету војним, политичким и економским интервенцијама. При том су имали три приоритетна циља: ставити под контролу најважније енергетске и минералне ресурсе планете, доминирати главним геостратешким подручјима и нуклеарно опколити Русију, имплантирајући се у њеним сусједним државама. У својим акцијама, највише су, посебно преко „арапског прољећа“ уништавали муслимане на Блиском и Средњем истоку, имајући за образац Хантингтонову теорију о сукобу хришћанске и исламске цивилизације. Међутим, „да се Власи не досјете“, они су уништавање и окупацију исламских држава „компензирали“ подршком муслиманским ентитетима на Балкану: у Србији, БиХ, Македонији и Црној Гори.“⁵

ЧЛАНСТВО У ЕУ ПОДРАЗУМЕВА УЛАЗАК У НАТО

Српска власт уверава своје поданике да чланство у ЕУ не значи и чланство у НАТО, занемарујући чињеницу да је НАТО својеврсна пријемна канцеларија ЕУ, да је то пут којим су прошле све источноевропске државе пре пријема у ЕУ. НАТО је главни – ЕУ је другоразредна. Уствари, и једно и друго су инструменти америчке империјалне политике. НАТО – као војна полуга САД за изазивање и управљање кризама, цивилизовање и демократизовање непослушних влада у свету, а ЕУ – као америчка (гео)политичка креација, без обзира на њену изворно европску идеју, која у основи служи за геополитичко сузбијање Европе од стране САД, под чијом је својеврсном окупацијом од Другог светског рата.⁶ Да је Европска унија под америчким туторством сведочи и њена (зло)употреба у украјинској кризи и сукобљавању са Русијом⁷. На делу је неоколонијализам који се одвија под маском глобалних интеграција, што подразумева и европске интеграције. ЕУ је такође један особен вид неоколијализма, без обзира на америчку доминацију, то је организација иза које се крију старе поробљивачке претензије великих западних сила. Свет се налази у позицији у којој је био пред Други светски рат, који је наставак Првог, јер су оба светска сукоба настала због колонијалних апетита великих сила - у оба случаја Немачке, која је захтевала прерасподелу интересних сфера и светског богатства. Готово су истоветни ратови које је водио Хитлер, градећи нови европски и светски поредак, са ратовима које данас води Запад на челу са САД, градећи такође нови светски поредак, игноришући и грубо газећи одредбе међународног права.

Руски генерал и геополитичар Леонид Петровић Решетњиков, директор РИСИ, о томе каже: „Ако, рецимо, политичари народу говоре да ми идемо у ЕУ,

⁵ Види: Емил Влајки, Западна русофобија и трећи светски рат, Факти, електронско издање, 06. март 2016.

⁶ Види шире: Момчило Суботић, „Србија и Европска унија“, Српска политичка мисао 01/2010, ИПС, Београд, 2010, стр 43-66, и Момчило Суботић, „НАТО-изација Срба“, Политичка ревија 03/2010, ИПС, Београд, 2010, стр. 69-86.

⁷ Види шире: *Украјинско питање данас* (ур. Зоран Милошевић), Центар академске речи, Шабац, 2015.

али не идемо у НАТО`, то је наивна илузија. Ако си ушао у Европску унију, ти си већ постао део те огромне машине која служи интересима САД... И зато је следећа фаза – чланство у НАТО. Немогуће је ући у ЕУ, а да се не уђе у НАТО. Јер нема примера да је земља Источне Европе ушла у ЕУ, а да није ушла у НАТО. И Србија сигурно неће да постане изузетак од тог правила`. Указујући да не треба да чуди кад руски дипломати кажу да Русија нема ништа против уласка Србије у ЕУ, јер се ту ради о дипломатским манирима, као и о принципу немешања у унутрашње ствари Србије као суверене земље, политиколози и геополитичари, ипак, имају већу слободу да кажу своје лично мишљење. Решетњиков управо то саопштава: „Наравно да ћемо рећи `слободно, улазите у ЕУ`. Али шта ћете тиме да добијете? Добићете стечајну управу. ЕУ је управо то – стечајна управа"... Осврћући се на западну политику расрбљивања, Решетњиков, између осталог истиче: „Ми смо од самог почетка указивали на то да је Ђукановић све време испуњавао наређења Запада и спроводио добро познату западну политику, чији је циљ подела и маргинализација српског народа, као и сам рат, као и одвајање Републике Српске од Србије. Цео смисао западне политике према српском народу сводио се на једно – Србима се не сме дозволити да се осете као нација. Зато је уместо Пашићевог плана Велике Србије подметнут пројекат Југославије, у коју су угурани и Хрвати и Словенци. Када је задатак испуњен, приступило се уништавању Југославије, на њеном месту граде се мале марионетске државе, попут држава поменутих народа, или такве једне смешне земље као што је Македонија. Чим су се Срби мало прибрани, одмах се кренуло да им се отме Косово, да се одвоји Црна Гора, а у резерви се држе и други региони које у случају српске некооперативности могу одвојити. И тај задатак је испуњавао и Ђукановић – одвојити од Србије део српског народа. Ми на Црногорце наравно гледамо као на Србе, јер су се идентични процеси одвијали у Русији у време СССР“. На констатацију да се Вучићева политика не разликује битно од Ђукановићеве, али се Русија од ње и даље не ограђује, Решетњиков истиче: „Вучић је премијер Србије, и ми морамо да одржавамо контакт са премијером. Ако сте га већ изабрали, ако је постао ваш премијер, значи да морамо да радимо са њим“.⁸ Сагласни са констатацијама генерала Решетњикова, додали бисмо следеће. Државна заједница Србија и Црна Гора конституисана је и пројектована за распад, што се и догодило маја 2006, након нелегалног и нелегитимног црногорског референдума о независности. То је био референдум против Србије, јер ће јој западни добротинитељи отети и КиМ. Требало је цео овај простор укључити у НАТО, и то је главни геополитички циљ западних стратега, а чланство у ЕУ је само узредна процедура. Замисао Запада је да ће се овако испарцелисан српски етнички и историјски простор лакше укључити у западну геополитичку орбиту. То је смисао црногорске и косовске независности, као и њиховог међусобног признања, окренутог против Србије и српске интегралне идеје. С обзиром да се западне политичко територијалне претензије према Србији на смирују, јер им је циљ даље

⁸ Леонид Петровић Решетњиков, „Наивна је илузија да се може ући у ЕУ а да се не уђе у НАТО, НСПМ, 14. јун 2016.

парцелисање српског простора – Рашке, Војводине, јужне Србије са већинским општинама у којима живе Албанци, можемо констатовати, да је циљ НАТО - а потпуна разградња и разбијање српске државе и уништење српског културног, образовног,⁹ политичког и државотворног идентитета. Овом циљу на услузи стоје бројни српски „интелектуалци“, политичари, медији, невладине орга-низације, финасиране како споља, тако и од Владе Србије.¹⁰

РЕФЕРЕНДУМ ЗА ЧЛАНСТВО У ЕУ

У немогућности да Србију адекватно спољнополитички позиционира, Вучићева власт држи земљу у перманентној политичкој кризи, а ванредно стање захтева и ванредне потезе; стога се по други пут тражи решење у расписивању ванредних парламентарних избора. О чему се ради? Велику обавезу је актуелна власт преузела од својих западних ментора. Њен задатак је да Србију - без Косова и Метохије - уведе у ЕУ, првенствено у НАТО. У ствари циљ је само учлањење Србије у НАТО. У неким од наших ранијих радова изнели смо тезу, да Западу није циљ да Србија уђе у ЕУ, већ првенствено да јој отме Косово и Метохију и што више територијално фрагментира, што се уклапа у стратегију НАТО у његовом даљем походу на Исток. Овладавање руском евроазијском континенталном масом и богатим енергетским ресурсима представља стратешки циљ западне геополитике. Игра око Србије и њеног чланства у ЕУ је заправо намера Запада на челу са Америком, да се она територијално распарча и учини политички неорганизованим простором, како не би била оно што у историјском, геополитичком и геостратегијском смислу треба да буде - „продужена рука Русије на Блкану и Медитерану“. Последњи избори у Србији требало је да припреме политичку платформу за промену Устава Србије, првенствено његове преамбуле, у којој пише да је Косово и Метохија њен саставни део, те да се Србија одрекне војне неутралности и изгласа приступање НАТО пакту, што је све скупа доводи у

⁹ Србији се намеће РЕКОМ, регионална организација која ће писати заједничку савремену балканску историју, у којој ће српска страна без сумње бити оптужена за „сва зла овога света“. Да су српске научне и просветне институције и појединци спремни на беспризорну ревизију сопствене прошлости, на „посипање пепелом“ и „прихватање кривице без кривице“, сведоче и следећи примери. У уџбенику историје осмог разреда за 2002. годину стајало је како је Рамбује био пружена шанса Србима од стране Запада да се избегне рат. Пошто Срби то нису хтели прихватити, настављајући да малтретирају Албанце са Косова, НАТО је морао интервенисати! Нешто касније преведена је, уз помоћ амбасаде САД, књига Американца Хејвуда *Политика*, која је на ФПН у Београду била уџбеник. Српски студенти су из тог уџбеника морали учити да припадају геноцидном народу који је раван Хитлеровим нацистима! Нажалост, и Народна скупштина Србије је својом декларацијом прихватила становиште Међународног суда правде да су Срби у Сребреници јула 1995. починили геноцид. Види: Емил Влајки, наведено дело.

¹⁰ За финансирање невладиних организација, па и оних које за туђе интересе раде на уништењу сопствене државе, Влада Србије издваја више средстава него, на пример, за развој српске науке. Неке од њих, као „Жене у црном“, које добијају десетине хиљада долара, стално истичу „геноцид“ у Сребреници, али никако да се сете више хиљада убијених српских цивила у Подрињу. Мајкл Кирби, бивши амерички амбасадор у Београду, уручио је представницима девет организација цивилног друштва 2,7 милиона долара као донацију Америчке агенције за међународни развој (УСАИД).

непријатељство са Русијом. Надамо се да политички повратак опозиције у српски парламент, који се „неплански“ догодио на овим изборима, неће дозволити овакав негативан епилог. Ако ништа друго, подсетиће власт на дато обећање¹¹ и захтевати да се организује референдум о уласку Србије у ЕУ, чему се Вучић сада жестоко противи. Његова реакција на само помињање референдума је политички неодговорна, бледа и неуверљива, садржана у реченици: да неће дозволити референдум о ЕУ, јер су избори били фактички референдум. „Мој одговор је јасан: Неће бити референдума без обзира колико постоји иницијатива за то“. Вучић се, дакле, супротставља изјашњавању народа по кључним питањима за опстанак ове државе. Он пренебрегава чињеницу да је већина становника Србије против ЕУ и више од 80% против НАТО; да је за учлањење у евроатлантске организације само део привилеговане политичке класе и тзв. невладиних организација, те да је, као ни у једној другој европској држави, ископан тешко премостив јаз између интереса и хтења народне, грађанске, гласачке Србије и политичке гарнитуре на власти. Овакву подељеност Србије, амерички амбасадор Мајкл Кирби назвао је шизофреном. Увелико је у праву, неко је болестан, народ или власт! Или обоје, неко мање неко више. Стога ће формирање владе Србије бити путоказ куда се креће Србија.

СПОРАЗУМИ СРБИЈА - НАТО

Оно што је евидентно, јесте да је актуелна српска власт дословно наставила евроатлантски пут претходне досовске власти. Ради се о два паралелна процеса: један је политички, и он се односи на Бриселске споразуме, којим Србија, одрицањем од Косова и Метохије, крчи пут ка ЕУ, а други војни, и он подразумева споразуме које је власт у Србији потписала са представницима НАТО.

Један од таквих споразума половином фебруара прошле године (18. Фебруара 2015) потписали су у Бриселу министри напредњачко-социјалистичке коалиције Гашић и Дачић. Србија је тада потписала Индивидуални партнерски акциони план (ИПАП) са НАТО пактом и тиме - како истичу - подигла на „виши ниво сарадњу са НАТО алијансом“ и „сачувала војну неутралност“. Овај споразум представља корак до формалног чланства Србије у Северноатлантском савезу. Тиме је, по неким ауторима, амнестиран НАТО пакт за најбруталнију агресију на једну суверену земљу, и у ствари потписан Рамбује, чиме је понижена Србија и поништена њена страдалничка и узвишена одбрана 1999. године. Тада су Слободан Милошевић и СПС подигли земљу на одбрану, сада се Дачић и „нови“ СПС, заједно са пресвученим радикалима - напредњацима, прилагођава новој „геополитичкој реалности“. Напредњаци и социјалисти настављају политику својих досовских претходника. Да подсетимо, да је тадашњи министар спољних послова Вук Драшковић, у име Државне Заједнице Србије и Црне Горе дозволио, својим потписом, да трупе НАТО савеза могу слободно и без накнаде да

¹¹ Томислав Николић је у предизборној кампањи 2012. јавно обећао да ће се његова странка залагати за референдум о учлањењу Србије у ЕУ.

пролазе територијом државне заједнице. Сада ИПАП подразумева слободно коришћење српске територије, ваздушног простора и инфраструктуре. По овом споразуму Србија мора да обезбеди пуну слободу кретања војника НАТО алијансе, бесплатно коришћење српске војне структуре (касарне, аеродроми, радарски системи, војне болнице...). НАТО војници ће имати дипломатски статус (за злочине које почине у Србији, не може им се судити у Србији). Србија мора да уништи „вишак наоружања“, ионако разоружане војске Србије, обавезна је да НАТО-у бесплатно уступи базу Југ, и да размењује информације са НАТО командом и земљама ЕУ.¹²

Овим споразумом Србија је прихватила учешће у америчком програму „Акт о превенцији руске агресије“, којим је одређено да се током наредне две године у Европи креира Безбедносни фонд НАТО пакта у који би биле укључене Украјина, Грузија, Молдавија, Азербејџан, БиХ, Македонија, Црна Гора, Косово и Србија. То су државе за које је амерички државни секретар Џон Кери рекао да се налазе на „линији ватре“ када је реч о односима САД и Русије.

Чак ни Кумановским тзв. „техничким споразумом“ из 1999. године овако нешто није било могуће. Сада је практично могуће да трупе чланица НАТО-а, као што је Хрватска, уђу на територију Србије и одржавају вежбе.

У Чешкој постоји изрека: „Ми смо у НАТО да нас не би хуманитарно бомбардовали“.¹³

Иако се Русија још није изјаснила поводом ИПАП споразума, сасвим је очигледно да се ради о политици пузајућег уласка Србије у НАТО, чиме се Србија сврстава у антируску војну коалицију.

И РУСИЈА СЕ ПИТА

Али, да се и Русија нешто пита сведочи недавна посета Вучића Путину, и том приликом је Владимир Путин поновио, да Русија остаје привржена поштовању и заштити суверенитета и територијалног интегритета Србије, као и принципима економске, политичке, војне и друге сарадње и развијања свестраних односа Русије и Србије.¹⁴ Руски председник је притом нагласио, да очекује да у српску владу уђу министри који ће бити спремни да реализују поменути политику. Ваља подсетити да су Русија и Србија недавно потписале бројне економске и друге споразуме, као и споразуме из домена војно-техничке сарадње. Руски амбасадор у Србији Александар Чепурин подсетио је да Русија Вучића држи за реч.

¹² ИПАП споразум је најбољи доказ да је тачна теза по којој су сви облици војног савезништва атлантских снага, од НАТО пакта до „Партнерства за мир“ и од „трансфера стабилности“ до „превадавања кризе“, голи „рекет“, јер су то у ствари модерни методи принуде и изнуде... Тако у ствари „Нови светски хаос“ – постаје „Нови светски поредак“.

¹³ Вацлав Дворжак, Чешка између Путина и НАТО, *Печат*, 15. мај 2015, 59.

¹⁴ О савременим српско-руским односима написано је много чланака, књига и монографија. О историјском и савременом геоекономском и геополитичком аспекту тих односа види шире у: Милош Кнежевић, Србија и Русија: савремене геоекономске и геополитичке дилеме, Институт за политичке студије, Београд, 2009.

Ово би могло да значи да Русија помало подозриво гледа на спољнопо-литичке потезе власти у Србији, јер зна да иза српске идеје о чланству у ЕУ, стоји и обавеза учлањења у НАТО, а то је већ нешто што је за Русију неприхватљиво.

Британска агенција Ројтерс истиче да српска политика тихо клизи ка НАТО, те да српски политичари не смеју да признају пун обим сарадње са Алијансом. Српска војска је учествовала у 197 заједничких активности са НАТО и још 370 билатералних активности са земљама које су чланице Алијансе, а само 37 активности организовано је са Русијом. Када су у питању војне вежбе, њих је било 22 о чега само две са Русијом, остале са чланицама НАТО.

Вучићева власт нема никаквог националног, моралног ни правног, историјског ни геополитичког, ни било каквог државног разлога да Србију „гура“ у НАТО пакт. Како ће НАТО бранити Србе на Косову, показао је у време агресије на Србију, а показује и данас.¹⁵ Србија би сврставањем уз НАТО, непоправљиво кренула путем духовног уништења (уништења православља које ће утопити у западни папински екуменизам),¹⁶ као и путем моралне и територијалне дезинтеграције. Све у свему, кренула је путем „хуманог“ уништења свеколиког српства.¹⁷ У више радова истицали смо да Србија и српске земље треба да се окрену Русији, и у економском и политичко-безбедносном смислу, да српске власти престану да воде прозападну политику, јер су на Западу „концентрисани сви српски непријатељи“, што је посебно дошло до изражаја од распада југословенске државе, када је почла и још увек траје разградња српске (гео)политике и државе.

¹⁵ Подсетимо да је НАТО, са својих 19 држава, мимо СБ ОУН, кршећи међународно право, извршио агресију на државу чланицу УН, која никога није напала, да је 78 дана бомбардовао Србију (мање Црну Гору), при чему је на њену територију бацио 40.000 бомби, 10 тона осиромашеног уранијума, сејући смрт не бирајући циљеве, не само да је својим бестијалним бомбардовањем убио 2.500 људи, 12.000 је рањених, него је коришћењем недозвољеног хемијско-биолошког оружја проузроковао жртве које ће наредних десет генерација умирати од карцинома. Осим тога, садејствовао је терористичкој ОВК у протеривању више од 250.000 Срба са Косова и Метохије, а затим благонаклоно посматрао рушење и паљење српских светиња, од чега више од 150 цркава и манастира, скрнављење преко 250 српских гробаља, а затим мирно посматрао када су шиптарске банде 17. и 18. марта 2004. протерале још 4.000 Срба, убивши осам људи, као што ће убијати и у наредним годинама српске житеље и повратнике (Старо Грацко, минирани аутобус који је превозио Србе из Ниша на територију КиМ), те најзад 2008. је признао независност своје накарадне и криминалне творевине. Да је НАТО имао намеру да Србе заувек протера са Косова и Метохије говори и заташкавање стравичних злочина који су извршени у „Жутој кући“, у којој су шиптарски терористи вадиле органе ухапшеним Србима и другим неалбанцима и продавали их европским здравственим установама. О томе злочину више нико не говори. Ако је НАТО заинтересован за заштиту Срба на КиМ, како тврди српски премијер, откуд онда толика незаинтересованост за повратак прогнаних Срба, о чему ни српска власт не брине много, готово да се од тога питања прави „табу“, као и од помињања Резолуције СБ УН 1244, која је необорив правни основ заостанак КиМ у Србији.

¹⁶ Види: Зоран Милошевић, „Источна (гео)политика Ватикана“, у: *Небеска геополитика. Ватикан и међународни односи* (приредио Зоран Милошевић), Центар академске речи, Шабац 2016, као и друге веома садржајне и занимљиве радове из овог зборника.

¹⁷ Емил Влајки, нав. дело

ЛИТЕРАТУРА

- Влајки Емил, „Западна русофобија и трећи светски рат“, Факти, електронско издање, 06. март 2016.
- Душанић Јован, „Република Српска демонстрира већи степен суверености од Србије“, Факти, електронско издање, 02. март 2015.
- Кнежевић Милош, *Србија и Русија: савремене геоекономске и геополитичке дилеме*, Институт за политичке студије, Београд, 2009.
- Зоран Милошевић, „Источна (гео)политика Ватикана“, у: *Небеска геополитика. Ватикан и међународни односи* (приредио Зоран Милошевић), Центар академске речи, Шабац 2016.
- Решетњиков Леонид Петрович, „Наивна је илузија да се може ући у ЕУ а да се не уђе у НАТО“, *Нова српска политичка мисао*, 14. јун 2016.
- Суботић Момчило, „Србија и Европска унија“, *Српска политичка мисао* 01/2010, ИПС, Београд, 2010.
- Суботић Момчило, „НАТО - изација Срба“, *Политичка ревија* 03/2010, ИПС, Београд, 2010.
- Украјинско питање данас* (ур. Зоран Милошевић), Центар академске речи, Шабац, 2015.

Момчило Суботич

ПРОЗАПАДНАЯ ПОЛИТИКА СЕРБИИ И РАЗРУШЕНИЕ ДЕРЖАВЫ И НАЦИИ

Автор несколькими вопросами (подзаголовками) показал драму текущего состояния сербских внешнеполитических дел и дилемм. Во-первых, проанализировал идею о военном нейтралитете Балкан и принятую на её основе Декларацию, которая была подписана партией Путина «Единая Россия» и некоторые сербские политические партии, включая правящую СНС а также некоторые политические партии из православных окрестностей. Содержание и смысл этой Декларации были рассмотрено контекстуально, учитывая исторические и текущие связи и отношения между Сербией и сербскими землями с Россией с одной стороны; а с другой стороны - прозападную политику сербского правительства, безоглядно несущегося по пути евроатлантической интеграции. Прогрессивно-Социалистическая власть (Вучича-Дачича) последовательно продолжает при-держиваться политического курса ДОС-овцев, утверждавших, что, якобы, «ЕС не имеет альтернативы», и т.о. в конечном итоге тихой сапой втягивает Сербию в НАТО.

В статье утверждается тезис о том, что Сербия не может вступить в ЕС без того, чтобы стать членом НАТО, потому этот самый путь прошли другие страны Восточной Европы. А членство в НАТО автоматически ставит страну в положение враждебной России стороны.

Автор особо настаивает на том, что Западу, на самом деле, не нужна Сербия – как членов ЕС, но нужна расшматованная территория некоего «политически неорганизованного пространства», без Косова и Метохии и других краёв. И уже эти пространства будут поглощены НАТО. На это направлены и действующие Брюссельские соглашения, согласно которым Сербия изгонялась из Косово и Метохии, а также военные договора между Сербией и НАТО, подобные ИПАП, которые фактически ставят Сербию на линию

огня, когда речь заходит об отношениях США и России. Указанные договора были одобрены сербским парламентом, в котором не было никакой оппозиционной, то есть анти-европейской политической партии.

Но мы предполагаем, что возвращение оппозиции в парламент - после недавних выборов (2016 г.), а также наступательная позиция России и президента Путина по защите, прежде всего, своих собственных геополитических интересов на Балканах, внесут существенные корректировки в сербскую внешнеполитическую парадигму.

Ключевые слова

Сербия, Косово и Метохия, Россия, ЕС, НАТО, Запад, США